

Nagovor predstojnika Oddelka za zgodovino Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani doc. dr. Dušana Mlacovića

Spoštovani predsednik Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Spoštovani predsednik Slovenske matice. Spoštovana dekana Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani in Filozofske fakultete Univerze v Mariboru. Spoštovani prodekan Fakultete za humanistične študije Univerze na Primorskem. Spoštovani kolegi iz nam prijateljskih in dragih oddelkov za zgodovino iz Maribora, Kopra, Zagreba in Celovca. Spoštovani visoki gostje ter spoštovani predstavniki vseh generacij študentov našega oddelka od najstarejših med nami v prvih vrstah do zdajšnjih študentov, ki to slovesnost spremljajo v neposrednem prenosu v predavalnici 102 in na svojih elektronskih mobilnih napravah doma in vsepovsod, kjer je to mogoče. Vsem lep pozdrav!

Sto let in en dan je minil od prvega predavanja iz zgodovine na takrat novoustanovljeni Univerzi v Ljubljani, ki ga je imel profesor Ljudmil Hauptmann. Res, da je imela takrat zgodovina kot akademska disciplina za seboj že dve stoletji, toda dovolite mi opozorilo, da loči Hauptmannovo predavanje in Rankejeve besede *wie es eigentlich gewesen* vsega 96 let, da sta bila oddelka za zgodovino na Dunaju in v Gradcu po rankejevskih principih vzpostavljena leta 1850 in 1852, torej 70 let in 68 let pred Hauptmannovim predavanjem ter da so imeli na Oddelku za zgodovino v Zagrebu priložnost svojo stoto obletnico praznovati pred 46 leti. Leta 1920 ni bilo zato nič zamujenega, ravno obratno, Hauptmannovo predavanje sodi v čas, preden se začne velik razmah študija zgodovine po Evropi in v svetu.

Dovolite mi, da z vami delim osebni spomin na vstop v veliki svet zgodovino-pisja na Slovenskem in občutkov, ki so me takrat ob tem navdajali. Bilo je leto 1986 in moj vstop v ta svet se je zgodil ravno v tej predavalnici (predavalnica 18 v pritličju Filozofske fakultete UL; op. ur.). Uvod v študij zgodovine, vesoljno brucovstvo vse do zadnje klopi. Profesor je vstopil, sedel, vstal, premeril zbrane od spodaj navzgor, od desne proti levi in izrekel besede, ki sem si jih, kot kaže,

neizbrisno zapomnil. Besede, ki si jih je veljalo bolj kot po vsebini zapomniti po duhu izrečenega. Profesor je rekel: »Tu notri je premrzlo, tu pa jaz danes ne bom predaval!« Po izrečenem je zapustil predavalnico. Mi, nejeverni bruci, smo čakali, čakali in čakali. Nas v zadnjih vrstah je najprej prešinilo, da je čas, da tudi mi zapustimo predavalnico. Tisti v prvih vrstah so obsedeli, sledili so nam šele precej pozneje. Takrat sem imel priložnost spoznati, da sem vstopil v svet, kjer se akademska svoboda visoko ceni in da sem postal del okolja klene drže, vzdržljivosti, trme in drznosti. Na to sem bil že kot bruc in študent vedno ponosen. Na to sem ponosen tudi kot član tega oddelka in danes tudi, kar bruc v meni nikakor ne more dojeti, tudi kot predstojnik tega oddelka. Ta spomin delim z vami z velikim veseljem in v tem duhu vam danes med nami izrekam iskreno dobrodošlico!

